

Tillvaron är en konstruktion

PRINCIP ÄR ALLT vi företar oss konstruerat. Begreppet "konstruktion" omgärdas i bland av en negativ klang, vilket egentligen är märkligt – för konstruktion ingår inte per definition i något slags motsatspar tillsammans med termer som "naturlighet" eller "ingivelse". Och livets egna så kallade naturgivna förutsättningar är givetvis också en konstruktion. Själva är vi rätt så remarkabla konstruktioner. Just i detta skrivögonblick ser jag hur en person skuttar fram mot en av kaféets barstolar, hon hoppar snabbt upp på den och genomför en kontrollerad landning. Det evolutionära tidsspännat som ligger till grund för det lyckosamma i det här företaget är svårt att greppa.

Just den här tvåbenta konstruktionen med två armar och ett högt placerat huvudkontor har visat sig vara en särdeles lyckad och bärkraftig art. Under en utsträckt process, vars totala skönhet är närmast oöverblickbar, har det under en tidsrymd äldre än de äldsta Redwoodträden pågått miljontals samtidiga trial-and-error-akter, som långt där framme i tidens skymning – till exempel här och nu – resulterat i att någon utan problem kan utföra den tredimensionella rumsakten att landa på en stol.

Den här utvecklingen har inget att göra med en religiöst betingad och "intelligent" design (alltså en kreationism med en singular avsändare), utan om rörelser som pågått i skogarnas utbredning, i strändernas svall mot kontinentalmassorna, i något/någon som efter lång tvekan reste sig upp och såg – först på andra, sedan på sig själv.

I den framtid där vi nu lever konstruerar vi framför allt oss själva i det sociala rummet. Och lika mycket som det går att skämmas för de genomskinliga, individuella luftsloten (särskilt uppenbara i vår absoluta samtid, där det mesta av kraften läggs på konstruktioner som nås med huvudet nedböjt i digitala skärmbilder), lika mycket finns det en ömhet för människan som företeelse och hennes ständiga strävan: i ena stunden söker hon sitt Eldorado, platsen av guld som hon tror ska förlösa henne, i den andra har hon huvudet nedböjt i bön letande efter förment stabila svar bortom luftsloten.

Allt det här är konstruktioner och utan dem tar vi oss inte framåt, lever vi inte. Det är konstruktioner som håller eldslågorna borta från höghusen, håller kvar missilerna på marken och håller idén om tillvaron vid liv.

ANDERS E LARSSON

Chefredaktör